

En Pau i els Cacarrots

En Pau era un nen molt rialler i juganer, però tenia un secret: li feia molta vergonya fer caca. Sempre que li venien ganes, s'aguantava i deia que no en tenia. A casa, a l'escola, al parc... mai volia anar al lavabo.

Un dia, la seva panxa va fer un soroll molt estrany: «Gggggrrrooooooc!». «Què passa?», va preguntar-se en Pau, mentre es posava la mà a la panxa. La mama li va dir: «Pau, potser la teva panxa vol dir-te alguna cosa.»

Aquella nit, mentre dormia, en Pau va somiar que la seva caca parlava! «Hola, Pau! Soc la teva caca i tinc ganes de sortir!», deia amb una veu divertida. «Però... per què t'has d'amagar?», va preguntar en Pau.

La caca va somriure i li va explicar: «Tots els nens i nenes fan caca! Les persones, els gossos, els gats i fins i tot els elefants! És una cosa natural. Si m'aguantes molt de temps, la panxa es posa trista!»

En aquell moment, una tropa de cacones petites i rialleres va aparèixer fent saltirons. «Som la tropa dels Cacarrots! Si no ens deixes sortir, ens quedem sense viatge aquàtic!», van dir entre

rialles. De sobte, va aparèixer un elegant Rei Caca amb corona feta de paper de vàter. «Pau, ets el nostre heroi! Ens has de deixar sortir en la gran aventura del vàter!»

Quan en Pau es va despertar, va sentir una nova urgència a la panxa. Aquesta vegada, va decidir escoltar la seva caca. Va anar al lavabo, es va asseure i... «Plop!» La caca va marxar pel forat amb un xipolleig alegre. Els Cacarrots cridaven: «Viscaaa! Cap al mar dels Lavabos!»

«Ben fet, Pau!», va dir la mama, somrient. «Fer caca és normal i fa que la teva panxa estigui contenta.»

Des d'aquell dia, en Pau ja no tenia vergonya. Cada vegada que havia de fer caca, ho feia sense por, recordant que tothom ho fa, fins i tot els animals més grans! I la seva panxa? Sempre contenta i feliç!